

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **E. S.**, narozená X, státní příslušnost X,
bytem X

zastoupena Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou,
sídlem 28. Pluku 128/12, 101 00 Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, č.j. MV-114478-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, č.j. MV-114478-4/SO-2017, kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2017, č.j. OAM-1566-7/ZR-2017, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byl udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nesprávné, nezákonné, neodůvodněné, nepřezkoumatelné a byla jím porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedla, že se řádně dostavila na zkoušku z českého jazyka na Střední průmyslovou školu strojírenskou a Jazykovou školu s právem státní jazykové zkoušky Kolín, kde vykonala jazykovou zkoušku a byl jí předán certifikát ze dne 17. 12. 2014. Tento certifikát sloužil jako podklad pro rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. Jazykovou školu si žalobkyně vybrala ze seznamu poskytnutého správním orgánem a uplatnila poukaz na vykonání zkoušky, který byl rovněž vydán správním orgánem. Teprve dne 23. 5. 2016 se žalobkyně dozvěděla, že jí certifikát neměl být udělen, neboť nesplnila kritéria pro jeho vydání. Správní orgán se však v průběhu řízení nezabýval otázkou, proč jazyková škola vydala certifikát o úspěšném složení zkoušky a teprve po 17 měsících sdělila, že žalobkyně nesplnila stanovená kritéria, a proto jí certifikát neměl být vydán. Žalobkyně byla ohledně této skutečnosti vypovídat rovněž na Policii ČR, nikdy však nebyla trestně stíhána pro jakýkoliv trestný čin. Je tedy zřejmé, že ona sama neměla jakýkoliv podíl na skutečnosti, že jí byl chybně vystaven certifikát o úspěšném složení jazykové zkoušky. V případě žalobkyně zjevně nešlo o padělání nebo pozměnění náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, jak stanoví § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž o pochybení na straně jazykové školy. Uvedené však nemůže být přičítáno k tíži žalobkyně. Správní orgán, chtěl-li postupovat dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musel by nejprve prokázat, že padělání nebo pozměnění dokladu provedla žalobkyně. Rovněž nelze pominout, že žalobkyně následně vykonala dvě jazykové zkoušky, které prokazují její znalosti jazyka českého.
3. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že tvrzení žalobkyně o složení jazykové zkoušky považuje za účelové, neboť zejména z dokumentace vedené jazykovou školou je zřejmé, že jazykovou zkoušku dne 17. 12. 2014 nesložila. Informace o neúspěšném vykonání jazykové zkoušky byla správnímu orgánu sdělena na základě jeho dožádání, což je zřejmé ze spisového materiálu. Skutečnost, zda je vedeno s žalobkyní trestní řízení či zda byla odsouzena za spáchání trestného činu, je pro daný případ nerozhodná. Rozhodné je podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pouze to, že doklad o znalosti českého jazyka obsahoval údaje podstatné pro posouzení žádosti, a tyto údaje neodpovídaly skutečnosti. Současně není rozhodné, zda to byla přímo žalobkyně, kdo pozměnil nebo padělal skutečnosti uvedené na dokladu. V této souvislosti žalovaná poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č.j. 1 As 71/2011-99, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 5. 2017, č.j. 59 A 99/2016-35, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, č.j. 30 A 3/2016-52. Dokumentace o jazykové zkoušce byla jazykovou školou

řádně vedena, obsahuje identifikační kód přidělený žalobkyni, datum konání jazykové zkoušky, odpovědní listy a záznamový list. Záznamový list je opatřen také podpisy členů hodnotící zkušební komise. Z dokumentace jazykové školy je zřejmé, že nedošlo např. k záměně s jinou osobou. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhlá zamítnutí podané žaloby.

4. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně k výzvě soudu nevyjádřila výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 9. 5. 2016 Ministerstvo vnitra požádalo Střední průmyslovou školu strojírenskou a Jazykovou školu s právem státní jazykové zkoušky, Heverova 191, Kolín, o ověření osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání trvalého pobytu na území České republiky. Důvodem žádosti bylo zjištění, že žalobkyně ve správním řízení předložila osvědčení evidenční číslo CZ-2014-281, podle něhož dne 17. 12. 2014 úspěšně absolvovala zkoušku znalosti z českého jazyka, zatímco z dopisu výše označené školy ze dne 7. 3. 2016, č.j. 020/JŠ/2016, vyplývá, že žalobkyně zkoušku nesložila.
6. V odpovědi na uvedenou žádost Střední průmyslová škola strojírenská a Jazyková škola sdělila, že žalobkyně zkoušku z českého jazyka dne 17. 12. 2014 nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení, neboť nezískala dostatečný počet bodů z ústní zkoušky. Ve správním spise je založen také evidenční list uchazeče (žalobkyně), z něhož je patrný průběh zkoušky, a odpovědní listy a záznamové listy. Je rovněž konstatován počet získaných bodů za jednotlivé disciplíny.
7. Oznámením ze dne 29. 5. 2017 bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že cizinci (žalobkyni) byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, neboť k žádosti o trvalý pobyt žalobkyně předložila osvědčení o znalosti českého jazyka, jehož obsah neodpovídá skutečnosti. Vyrozměním ze dne 15. 6. 2017 Ministerstvo vnitra informovalo žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což žalobkyně učinila vyjádřením ze dne 18. 7. 2017. Ve vyjádření žalobkyně uvedla, že jazykovou zkoušku dne 17. 12. 2014 úspěšně absolvovala, a proto jí bylo osvědčení vydáno. Současně vyjádřila přesvědčení, že se jedná o nedorozumění na straně jazykové školy, o kterém se dozvěděla teprve dne 5. 10. 2016 v rámci podání vysvětlení na Policii ČR. Zdůraznila také, že ovládá český jazyk na úrovni, která je vyšší než úroveň požadovaná. Z těchto důvodů se jeví jako nepravděpodobné, že by zkoušku dne 17. 12. 2014 nevykonala. Dne 19. 12. 2016 navíc úspěšně absolvovala zkoušku znalosti jazyka českého pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR na Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy, studijním středisku Poděbrady, registrační číslo 04-ADJ 92GIO, a dne 3. 11. 2016 toto osvědčení předložila Ministerstvu vnitra. Dne 30. 11. 2016 navíc úspěšně absolvovala další zkoušku z jazyka

českého, a to na Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky hlavního města Prahy, Školská 15, Praha 1, registrační číslo 14- ABEPKERZ. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně neměla potřebu opatřovat si pro účely řízení o udělení trvalého pobytu osvědčení o znalosti českého jazyka, jehož obsah neodpovídá skutečnosti. Poukázala také na skutečnost, že vydané osvědčení je osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, nebylo jazykovou školou zrušeno, a je tudíž platné a pravé.

8. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2017, č.j. OAM-1566-7/ZR-2017, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění správní orgán uvedl, že z oficiálního vyjádření Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky Kolín vyplývá, že žalobkyně se dne 17. 12. 2014 zkoušky zúčastnila, zkoušku nevykonala (nesplnila ústní část) a nebylo jí vystaveno osvědčení o vykonání jazykové zkoušky. Žádost o trvalý pobyt č.j. OAM-6047/TP-2015 byla kladně vyřízena na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Jakým způsobem si žalobkyni opatřila předložené osvědčení, jakož i to, jak byl opatřen originál formuláře osvědčení o znalosti českého jazyka, jsou předmětem šetření Policie ČR, a nejsou pro účely řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podstatné. Sama skutečnost, že žalobkyně po 2 letech složila další jazykové zkoušky z českého jazyka, neznamená, že na stejné jazykové úrovni byla také v roce 2014. Podstatné není ani to, že Policie ČR neprokázala, že se žalobkyně měla dopustit trestného činu v souvislosti s konáním jazykové zkoušky dne 17. 12. 2014. Dále správní orgán uvedl, že jazyková škola nemůže zrušit osvědčení, které nebylo nikdy vydáno, protože žalobkyně u jazykové zkoušky neuspěla.
9. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém zdůraznila, že sdělení jazykové školy o neúspěšném absolvování jazykové zkoušky neodpovídá skutečnosti. Osvědčení je pravou listinou, která byla jazykovou školou vystavena a byla rovněž podepsána osobou oprávněnou jednat za jazykovou školu. Dále žalobkyně uvedla, že jazyková škola nevedla řádně dokumentaci a evidenci ve věcech složení jazykových zkoušek v téměř 100 případech, což je známo také správnímu orgánu. Nelze proto vyloučit, že došlo ke zneužití osobních údajů žalobkyně v její neprospěch. Znalost českého jazyka žalobkyně prokázala rovněž při osobním pohovoru, který byl proveden za účelem ověření znalosti českého jazyka. Nesouhlasila ani se závěrem správního orgánu o tom, že pozdější úspěšné složení jazykové zkoušky nedokládá, že ovládala český jazyk také v roce 2014. O její znalosti českého jazyka svědčí rovněž skutečnost, že při podání vysvětlení na Policii ČR, které se týkalo průběhu zkoušky, nevyžadovala přítomnost tlumočníka. V dalším žalobkyně odkázala na své vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 7. 2017.
10. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že zejména z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že se žalobkyně sice dne 17. 12. 2014 dostavila k jazykové zkoušce, avšak neuspěla. Z odpovědních listů vyplývá, že žalobkyně uspěla v písemné části zkoušky, což bylo stvrzeno podpisy členů hodnotící komise. Žalobkyně však neuspěla v ústní části zkoušky, když získala toliko 10 bodů, což nedostačovalo na požadovaný

minimální počet 12 bodů potřebných k úspěšnému složení jazykové zkoušky. Uvedené vyplývá z potvrzení o zkoušce z českého jazyka ze dne 17. 12. 2014. Věrohodnost písemností je prokázána i přiloženým záznamovým listem o průběhu ústní části zkoušky. Vyhodnocení ústní části zkoušky je dále potvrzeno podpisem hodnotícího člena zkušební komise a odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listě. Současně na základě jedinečného kódu, který byl žalobkyni přidělen (CZ-2014-281), a kterým jsou opatřeny všechny listiny, není pochyb o tom, že uvedené písemnosti se vztahují k osobě žalobkyně a k jejímu vykonání jazykové zkoušky. Všechny tyto listiny tak dávají přesvědčivý obraz o průběhu jazykové zkoušky. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, jestliže považoval předložené podklady za dostačující pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně tedy nepředložila žádný důkaz svědčící o úspěšném složení všech částí jazykové zkoušky, a tudíž neprokázala, že osvědčení odpovídá skutečnosti. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 19. 10. 2016 a 30. 11. 2016 nejsou pro daný případ relevantní, neboť byla předložena až v průběhu řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Tato osvědčení navíc nesvědčí ani o tom, že žalobkyně měla danou úroveň znalosti českého jazyka také dne 17. 12. 2014, kdy se účastnila jazykové zkoušky. Žalovaná rovněž neshledala, že by spisový materiál obsahoval doklad prokazující vedení tvrzeného pohovoru. Podání vysvětlení v českém jazyce na Policii ČR není pro daný případ relevantní.

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
13. V daném případě je zřejmé, že důvodem ke zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně předložila v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-6047/TP-2015 osvědčení obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti (doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců), které však neodpovídá skutečnosti. Osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 17. 12. 2014 neodpovídá výsledkům jazykové zkoušky proběhlé dne 17. 12. 2014 na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky, což je patrné zejména z potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR. Z tohoto potvrzení vyplývá, že žalobkyně v ústní části zkoušky nezískala dostatečný počet bodů, když dosáhla celkového počtu 10 bodů, avšak minimální počet bodů potřebný pro úspěšné absolvování jazykové zkoušky činil 12 bodů. Potvrzení o zkoušce je opatřeno podpisy všech členů hodnotící komise a odpovídá také záznamovým listům zachycujícím průběh ústní části zkoušky a bodové hodnocení. Zároveň jsou záznamové listy opatřeny podpisy hodnotících členů komise, což potvrzuje jejich věrohodnost. Právě

těmito doklady byl tedy prokázán opak toho, co je uvedeno v osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 17. 12. 2014, totiž skutečnost, že žalobkyně jazykovou zkoušku dne 17. 12. 2014 nesložila a osvědčení jí proto nemělo být vydáno.

14. Otázka, z jakého důvodu bylo osvědčení o úspěšném složení zkoušky jazykovou školou vydáno a následně bylo správnímu orgánu sděleno, že žalobkyně nesplnila stanovená kritéria, není pro daný případ rozhodná a správní orgán nebyl povinen se danou otázkou zabývat. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je to, že cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Rozhodující je tedy pouze to, zda předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Naopak rozhodujícím hlediskem pro postup podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nejsou konkrétní důvody, pro které doklady neodpovídají skutečnosti. Smyslem a cílem této právní úpravy je především možnost odejmout již vydané povolení k trvalému pobytu, jestliže toto nemělo být vydáno, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro jeho vydání. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že předložené osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 17. 12. 2014 skutečnosti neodpovídá, a tudíž žalobkyně v řízení o povolení k trvalému pobytu neprokázala potřebnou znalost českého jazyka. Rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu proto nemělo být vydáno a trvalý pobyt neměl být žalobkyni povolen.
15. K námitce, že se žalobkyně podvodného jednání nedopustila (nebyla nikdy trestně stíhána pro jakýkoliv trestný čin) a na chybně vydaném osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky se nijak nepodílela, soud uvádí, že podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nejsou správní orgány povinny zkoumat ani subjektivní složku jednání, neboť tato rovněž není zákonným předpokladem naplnění podmínky stanovené v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Lze pouze zopakovat, že rozhodné pro případné zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda žalobkyní předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv.
16. Rovněž námitku, že správní orgán, pakliže postupoval podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byl povinen prokázat, že padělání či pozměnění dokladu provedla žalobkyně, soud neshledal důvodnou. Svým obsahem se opět jedná o námitku směřující k tomu, že žalobkyně nezavinila to, že jí bylo osvědčení vydáno. Lze proto plně odkázat na to, co již bylo shora uvedeno, a zopakovat, že rozhodné pro posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu, je zjištění, že žalobkyní předložené osvědčení sice osvědčuje úspěšné vykonání jazykové zkoušky, ačkoliv toto neodpovídá skutečnosti, neboť žalobkyně nebyla při ústní jazykové zkoušce úspěšná, když nedosáhla potřebného počtu bodů.
17. Žalobkyně rovněž poznamenala, že vykonala 2 jazykové zkoušky, které prokazují její znalost českého jazyka. Z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že tyto zkoušky žalobkyně vykonala dne 19. 10. 2016 a dne 30. 11. 2016. Je však nutno konstatovat, že tato skutečnost nic nemění na závěru o tom, že žalobkyně v původním řízení o vydání povolení k trvalému pobytu předložila osvědčení, které se následně ukázalo jako

nepravdivé. Není pochyb o tom, že osvědčení o jazykové zkoušce je dokladem o tom, že cizinec ovládá český jazyk na úrovni, která je vyžadována právními předpisy. Takový doklad musí cizinec předložit v rámci řízení o žádosti o povolení k pobytu. Nelze akceptovat, že by takový doklad mohl cizinec předložit kdykoliv po té, kdy je řízení o žádosti o povolení k pobytu skončeno. V daném případě bylo rozhodnutí o povolení k pobytu vydáno dne 13. 8. 2015 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 8. 2015. Žalobkyně tedy vykonala jazykovou zkoušku až po té, kdy bylo původní řízení o povolení k trvalému pobytu pravomocně skončeno. Z tohoto důvodu není možné doklady o vykonání jazykové zkoušky ze dne 19. 10. 2016 a 30. 11. 2016 použít, protože v době, kdy bylo rozhodováno v původním řízení, takový doklad neexistoval a nemohl ani tvořit podklad rozhodnutí.

18. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. leden 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu